Пише: Борис Малагурски
среда, 17 новембар 2010 13:33

Кад сте млади, лако се заљубите. Ни не сазнате много о „вољеној“ особи, а већ сте на седмом небу. „Љубав“ је ватрена и чини вам се да је партнер савршен и непогрешив, особа вашег живота. После неког времена се деси једна од могуће две опције – или боље упознате партнера и реално сагледате његове или њене карактеристике, те процените да ли је стварно све тако како сте замислили (обично није и ту се веза прекида), или ћете наставити да себи мажете очи и живите у лажи зарад површног задовољства. У случају друге опције, што више времена буде пролазило у вези, самообмана ће постајати све јача, док, наравно, на крају човек више не може гледати кроз прсте и све се сруши. Тада се човек пита зашто се на време није „отрезнио“, кад је улог био мањи, био он емотивни, финансијски или какав год. Моје питање је – кад ћемо се ми као народ коначно „отрезнити“?

Грађани САД су изабрали Барака Обаму за председника након таласа народног незадовољства због финансијске кризе и начина на који су се Бушова власт и њихови волстритски спонзори опходили према америчком народу.

Грађани САД су изабрали Барака Обаму за председника након таласа народног незадовољства због финансијске кризе и начина на који су се Бушова власт и њихови волстритски спонзори опходили према америчком народу. Када су људи схватили да Обама готово да није такнуо челнике финансијског сектора, да економско коло и даље воде исти људи са Вол Стрита, бирачи су Демократе на задњим изборима избацили из Представничког дома САД. Данашња млада генерација Американаца је прва у америчкој историји која је мање образована и живи бедније од својих родитеља. Цене намирница, услуга и школовања расту, а квалитет истих опада. Грађани се осећају беспомоћно, јер полако схватају да америчку власт не занима добробит својих грађана, већ интереси великог бизниса који их је и довео на власт. Међутим, ако поразговарате са великим делом политичара у Србији, даће вам проверену информацију да ипак постоји један народ за који се америчка влада брине – народ Републике Србије.

Али пријатељи моји, што би рекао Илија Чворовић из Балканског шпијуна, нисмо ми млади па да не знамо шта радимо. У годинама смо када се не праштају грешке. Јесте да

су многи Срби заљубљени у ту фамозну Америку, империју чије војне базе увек обасјава сунце, па чак и ону „нашу“ код Урошевца, али зар није крајње време да сагледамо ко је наш вољени партнер? Америка је држава која је изграђена на геноциду над домородачком индијанском популацијом и ропству отетих црнаца из Африке. Америку коју ми данас видимо је такође резултат Реганове дерегулације банкарског сектора, нешто што је повећало јаз између богатих и сиромашних, те уништило америчку индустрију и средњу класу. Реган, који је пре титуле Председника био гласноговорник великих америчких фирми, саветовао је људе да купују на кредит, да се не плаше задуживања, јер је комунизам једино чега треба да се боје. У међувремену се број радних сати америчких грађана повећао, плате су остале замрзнуте, а богати су постали још богатији. Кад је комунизам доживео крах, Американци су похрлили да економски колонизују нова тржишта, а, богами, мало и дотрајалих бомби да се отарасе. Оно што је битније је да су успели да убеде локално становништво да су све то чинили да им помогну, јер су источни Европљани тобоже важнији од америчког народа.

Када неко у Србији жели да нагласи да није та држава на повишеном степену животног стандарда, обично изговори: „Није ти ово Америка“

Када неко у Србији жели да нагласи да није та држава на повишеном степену животног стандарда, обично изговори: „Није ти ово Америка“. А шта је, заправо, Америка? Шта ми подразумевамо под „Америком“? Знају ли грађани Србије колико Американаца живи у „трејлер градовима“ који су већи од контејнерских кампова у Грачаници? У америчкој верзији грачаничких кампова нису много другачији животни услови. Да не помињем колико их живи у шаторима, аутомобилима или картонским кутијама, јер су их банке избациле из куће. Но, погледајмо „пресрећне“ Американце који имају дом – какав је то дом? Већина оних који живе у становима, морају да носе одећу по улици до „лаундромата“, тј. јавних веш машина, да би опрали веш. У становима им је углавном русвај, јер немају времена или живаца да се баве тим стварима кад се мртви уморни врате с посла, само да им је начо чипса, ТВ екрана и спаванције. Они који живе у кући имају привилегију да плате стотине хиљада долара за бедну дрвену кућицу коју јача олуја може одувати за час. Зато морају плаћати осигурање. И „моргиџ“, тј. кредит – ако не могу одмах купити кућу (а не лажимо се – готово нико не може). Тако постају робови свог посла (не налазе посао који желе, већ онај који им је неопходан), што америчким властима савршено одговара.

Шта ће влади народ којем живот има садржаја? Такви људи неће хтети дуже да остану на послу, вредније да раде, па и за мале паре.

Шта ће влади народ којем живот има садржаја? Такви људи неће хтети дуже да остану на послу, вредније да раде, па и за мале паре. Не можемо себе лагати да сви Американци живе као у серијама које се пласирају у нашем медијском етру. Има и таквих, али јако мало - чак толико мало да и сами Американци полако престају да верују у "амерички сан". Оно што функционише боље у Америци него код нас не само да је резултат црначког ропства, искориштавања сиромашних и, наравно, индиректне или директне колонизације страних држава, већ се плаћа дебело оном чувеном америчком "слободом". Све те ситне привилегије се заустављају оног тренутка када схватите да на аеродрому смеју да вам дирају гениталије ради "националне безбедности" - у супротном вас хапсе и кажњавају са $10,000. У Америци се зна да сваког тренутка грађанин може бити проглашен "терористом" и завршити у Гвантанамо заливу - "Голом отоку" САД у којем тренутно, иако је Обама председник, борави 174 затвореника. Није лако одржавати империју у животу, а она је најагресивнија у временима опадања моћи.

Многи ће игнорисати све што сам написао. Па није ваљда да нас америчка пропаганда лаже? Где је интерес Америке у промовисању америчких интереса? Видите, моћ самообмане је невероватна. Људи тешка срца признају да су погрешили, јер осећају да тада један део њих умире и да њихова репутација опада. Ми би, насупрот томе, требало да променимо начин размишљања по том питању. Када човек схвати да нешто није онако како је мислио, требало би да се осећа срећним, јер му то схватање омогућава да унапреди себе и свој интелектуални живот, да дозволи новим и прецизнијим информацијама да обликују његов поглед на свет, што свакако доноси корист не само њему, већ читавој заједници. Кад би се мало више потрудили да сами себе унапређујемо, било би лакше одупрети се онима који искориштавају наше слабости. Освестимо се и почнимо да волимо себе онолико колико Американци воле себе. Ако будемо чекали да нам други помогну, поготово Американци, који су показали како шире своју "демократију" по свету (ми смо „срећковићи“, па смо добили приватни шоу, али нисмо били баш толико „срећни“ као Ирачани), сви ће помоћи сами себи, а ми ћемо остати на коленима сломљеног срца.